

IOLANDA BATALLÉ
FARÉ TOT
EL QUE TU
VULGUIS

Premi Prudenci Bertrana 2013

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2013

© IOLANDA BATALLÉ, 2013

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1803-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 24.024-2013

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

EL JURAT DEL 46È PREMI PRUDENCI BERTRANA DE NOVEL·LA (2013),

CONVOCAT PER LA FUNDACIÓ PRUDENCI BERTRANA, EL FORMAVEN:

BERTA BRUNA, DAVID CIRICI, XAVIER CORTADELLAS,

CRISTIAN SEGURA I SÍLVIA SOLER.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A tu

A bans que aquells homes construïssin la carretera que arribava al poble aïllat del món, les dones d'aquella terra es llançaven al mar amb un somriure i els cabells molt llargs per culpa de la soledat. L'hostessa els va recordar que s'havien de cordar, que començava l'aterratge. Amb els cinturons posats, ell li va dir que ara tothom estava lligat i ningú els veuria. La rondalla de les dones de melena llarga i somriure als ulls. Era una història que li explicava l'avi de petita. L'avió anava quasi buit.

Es deia Nacho i s'havien conegut a la terminal. Ell ara li pessigava els mugrons amb força. Ella feia vint-i-cinc anys que era fidel al seu marit. Amb la mà dreta li havia començat a acaronar els genolls i quan va pujar per sota la faldilla negra va descobrir que la Nora duia lligacames. D'aquells homes, alguns van embogir, i d'altres es van casar amb les noies del poble. La soledat provocava que les dones es llancessin al mar fins que aquells forasters van construir la carretera. La Nora durant setmanes només recordaria aquell reposacaps blanc que cobria el seient del davant i British Airways escrit en vermell. El mal dels mugrons; ella li mossegava la mà amb força. També re-

cordaria la frase del taxista que l'havia portat a Heathrow: *Em dic Paul Smith Page, però d'aquests dos cognoms només un és de veritat.*

El Nacho era una barreja estranya de contenció i desig. La Nora no sabia a què atènyer-se i això l'excitava. El cap de l'hostessa va tornar a aparèixer: ara seguia una llau-na de Coca-Cola que baixava rodolant pel passadís de l'avió. Es van incorporar. Aquella dona els va somriure (ja havia atrapat la Coca-Cola) i es va tornar a asseure a la seva cadira. Amb una certa tensió per si l'hostessa apareixia de nou, ella l'anava masturbant amb la mà dreta. Ell li mossegava els mugrons fins a fer-li mal. Morir d'un tret havia de ser terrible, però fer-ho d'un tret de pistola de mar al fons de l'oceà era la pitjor mort que podia imaginar. S'estava a punt d'escórrer. El seu primer orgasme fora del matrimoni. No se sentia culpable. Ja havien aterrat i la seguia pessigant. A partir d'aquell moment res tornaria a ser el mateix, només de pensar que ningú la tornaria a tocar d'aquella manera es moria. No oblidava els turmells de l'home que l'havia portat a l'aeroport. Estàs segura que arribes?, li hauria preguntat aquell taxista.

Cada vegada que sentim el mar, ens transporta a un temps antic. El seu so i olor estan amagats a les parts més primitives del cervell: les que controlen la respiració i el moviment. Tornar al mar és tornar a casa. Fem el mateix que fan algunes tortugues: som espècies que tornem a l'aigua. Els mamífers surten d'un petit dinosaure pelut que va sobreviure. Les balenes, els dofins, tenen el mateix avantpassat que la vaca. El dofí és fruit de la capacitat d'aturar l'evolució d'una mateixa espècie en un moment determinat. Això també l'hi havia explicat aquest Nacho, quan li havia preguntat si ella mirava cap enfora o cap endins i li havia dit que guardava un secret. La memòria

del so i de l'olor del mar està amagada a les parts més primitives del nostre cervell. Hi va haver una setmana de desembre que es va banyar al mar cada dia, estava trista i el mar i aquella gelor s'ho emportaven tot. Va ser una setmana de sol. Quan es capbussava, el cap li feia mal, però després d'uns minuts el cos s'acostumava al fred. Se sentia valenta: mai més tornaria a necessitar ningú.

Quan entres al mar de la cala dels Corbs al desembre la respiració se t'accelera, et capbusses i quan treus el cap o mig cos, aquest no sent fred, sent calor. Estires i arrones els dits, els braços, et sents invencible, notes els pits durs. Aquella sensació era el més semblant a això de l'avió. Baixava a mar, es despullava, deixava la roba plegada al costat del cabàs, bussejava. Després sortia forta, segura, se sentia guapa, s'embolicava els cabells amb una tovallola, el cos amb una altra, s'asseia arran d'aigua i respirava. El mar ho cura tot. La voluntat també. I ara què estava fent? Aquell home li havia embenat el cervell com a aquells bebès als quals emboliquen de cap a peus amb teles quan tenen còlics. Els havia vist en un vídeo, quan les nenes eren petites. Ho feien per calmar-los el dolor; la tela simulava encara l'úter matern i així els bebès es relaxaven i perdien la sensació d'agressió del món on havien aterrat. Va obrir la bossa amb presses, va agafar el tros de pneumàtic i el va ensumar.

Un matí de gener uns homes van podar els cinc plataners del passeig de davant de la casa de la platja. En van podar dos, un d'alt i fort, amb un tronc immens, i un altre de petit i jove, també fort, que hi havia al costat. Els altres tres els van serrar de soca-rel. Ella ho veia des de la terrassa: el fort de tronc immens era l'avi, el petit i

jove, també fort, era ella i els altres tres eren els pares i l'àvia. Aquell matí d'hivern la Nora no només havia perdut tres arbres. Va creuar el passeig i s'hi va acostar; dels tres troncs serrats només en quedaven les bases d'uns trenta centímetres d'alçada, s'hi va acostar i les va tocar, la fusta estava seca, transmetia escalfor i feia olor. N'hi havia una de podrida, tenia un cercle negre al mig. Hi va enfonsar el dit índex de la mà dreta, estava tou, humit, va fer un soroll semblant a quan trepitges un bassal; per la mà li va pujar un cuc marró fosc, el cuc de l'arbre. Deixava anar una bava tèbia. Un dels tres troncs estava podrit, per això l'havien serrat, però i els altres dos? Olorava el tros de goma i avançava cap a la sortida de l'avió, el Nacho aquell la mirava.

Les coses cada dia són més cares, i en canvi l'ésser humà darrerament ha baixat de preu. La Nora avançava pel *finger* sense girar-se. Sabia que ell l'observava. Hi havia una nostàlgia profunda en la seva mirada, un sentiment gairebé sòlid que ella pensava que podria amassar com quan feia pastissos amb l'àvia. El Nacho la veia caminar amb aquella faldilla negra per damunt del genoll, l'americana i el moviment de malucs. Li feia gràcia com tots els homes la desitjaven; fins i tot les dones la miraven. El que havia volgut saber tota la vida és què li havia passat a la seva mare, però fins a aquell moment no havia aconseguit mai ni una sola pista. La seva mare s'havia quedat blava després d'estar amb un home que no era el seu pare. Morta. Ell ho havia vist per accident, se suposava que havia de ser a l'escola. La mare s'ha quedat blava! No hi ha res a fer. Aleshores va decidir que seria un tauró. Set anys després sentiria per primera vegada la cançó *The King of Pain*. Cada nova dona que coneixia podia amagar la clau per resoldre l'enigma. Aquesta li feia pensar en la ballarina de la caixa de música que tenia de petit.

Ell era el rei del dolor. Això el protegia: quan ets el rei del dolor el mal no pot amb tu. Però feia una estona que ja no se sentia el rei del dolor. Ella era gairebé lletja en la seva bellesa. Aquella dona tenia bonys al cap, i ell quan l'acaronava l'hi deia. Ella reia perquè mai ningú l'hi havia dit abans. Li agradava tenir bonys al cap. A la Nora li va venir una imatge que havia vist des de la terrassa de la casa de la platja: la de dos gossos negres, petits i peluts com cortines. Unes cortines negres que avancen fent una coreografia còmica, per una carretera de terra al costat del mar. Al darrere, un home, amb les mans enllaçades a l'esquena. Una dona jove, amb minifaldilla de cuir vermell i cabellera negra arriçada, els precedeix. Ella camina més ràpid que tots, porta els dos gossos lligats amb una mateixa corda i es va aturant per esperar-los i els mira. De sobte s'obre la camisa de seda negra, deixa al descobert dos pits enormes i se'ls agafa amb les mans. L'home s'atura i en pessiga els mugrons. Ella aguanta, respira fondo i somriu. Estan així mig minut, mentrestant un dels gossos es pixa al costat d'una pedra, l'altre olora el pixat. La senyora jove es torna a cordar la camisa i continuen caminant. A la cinta dels equipatges ja no hi quedava ningú. Res. Només una maleta negra i una de platejada.

—Pots tornar a fer això? —li va demanar el Nacho després que ella recollís la maleta platejada.

—Què?

—Ajupir-te d'aquesta manera que les mans et toquen a terra.

La Nora es tombava amb les mans a terra i el Nacho la mirava. Li va fer una foto. Penso que fa massa temps que un home no et fa fotos. El Robert al principi d'estar junts n'hi feia, però ara ja no. El seu marit, el senyor advocat, aquell home tan digne, tan just, que havia creat un dels

despatxos més importants de la ciutat i li regalava petons al front cada matí quan marxava a treballar, ja feia temps que no s'esforçava per saber què amagava el cor de la seva dona. Quan deixi d'intentar esbrinar quin tresor amaguen els silencis del meu home, tindrem un problema. Tots dos ja feia massa temps que no feien cap esforç per imaginar-ho. Aquell home l'avorria. Hi havia moments que tot i l'amor que encara sentia per ell trobava que li feia fàstic. Les seves mans ja no li agradaven. I els seus problemes al despatx, que havia començat a anar malament, no li interessaven. La família i el matrimoni et converteixen en invisible per a l'altre. Mare, si vas marxar ahir!, li havia dit la seva filla petita quan ella va trucar enyorada des de Londres. El cor era un caçador solitari. Sí que ho era! I la Cloe ja feia molt temps que pedalava cap a la independència. A la Nora li agradava que les seves filles fossin independents. Les havia fet així. Però ara ella se sentia perduda i necessitava més. Buscava el que encara no havia trobat. Pintava. Havia arribat el moment de bolcar-se en una nova exposició. Per primera vegada no en tenia prou de sublimar el buit a través de l'art. Necessitava uns braços que l'abracessin. El Robert ho feia, sí, però sempre amb la mateixa intensitat, amb una força que feia massa anys que li era coneguda; una força que havia deixat de ser força. Una intensitat que l'avorria. La Nora vivia on viu tothom que té família, en un abisme.

Es va deixar i ell li va fer més fotos.

—T'acompanyo a casa.

—No. Agafaré un taxi.

—Em fa il·lusió acompanyar-te.

—Ja t'he dit que tinc família.

—No passa res. Jo tinc un mastí. Al cotxe ni et tocaré... No pateixis.

Va acceptar. Li semblava estrany, però no suportava la idea de no estar amb ell. Després de fer-ho, ho aturaria. Ella controlava. Mai s'havia sentit dependent d'un altre. No volia sentir mal. El Nacho acabava de dir que no la tocaria. Volia que la toqués. Què hi havia de dolent en això? Hi ha homes que tallen arbres. En deixen la base del tronc podrit. El cuc bavós. I les gavines, que cada dia n'hi havia més.

Ja feia temps que les gavines estaven guanyant terreny a la ciutat: l'altre dia va veure com al pati de l'escola de davant de casa es menjaven els entrepans dels nens. Les seves filles havien anat a aquella mateixa escola i podien menjar l'esmorzar tranquil·les sense por de les gavines. Ara les mestres no sabien què fer. Estàs segura que arribes?, li hauria exclamat el taxista aquell si hagués estat el conill d'Àlicia. El seu cap només podia pensar en les gavines. És l'única manera de tenir un contacte proper amb un dinosaure, es repetia mentre recordava l'escena d'aquelles dues parelles alimentant una gavina a la platja. Tots els ocells són dinosaures, li deia sempre l'avi. La gavina desplomada és un pollastre. Dies enrere havia observat a la platja com dues parelles txeques donaven aigua a una gavina. La Nora pensava que seria la gavina gos, la millor amiga de l'home, que li podien lligar una corda al coll i passejar-la pel poble. Potser la gavina havia d'emigrar al nord i no sabia com fer-s'ho. Les gavines acabarien amb tots. Una senyora del poble, mentre els txecs feien això de l'aigua, es queixava: només ens falta això! Que vinguin forasters i les alimentin!

A costa't un moment. No et puc deixar marxar així. Li va fer un petó als llavis i li va donar una caixa petita folrada de tela negra. És per a tu. Obre-la! Ella li havia dit que s'aturés, que necessitava baixar del cotxe. Es va adonar que no volia arribar a casa amb aquell desconegut. Dins la caixa hi havia unes arracades d'or en forma de doble fulla, i al mig de cada fulla, un diamant.

—Són d'un antiquari de Segòvia, Cambalache. La mestressa em va explicar que eren de principis del segle XIX i que les van fer per a la comtessa de la ciutat, una dona extraordinàriament bella. Des que va morir no les ha portat cap altra dona. Posa-te-les! —va fer ell amb aquell somriure Bogart. Fora el cotxe feia fred.

—Són precioses, però no puc...

—Prova-te-les. Te les vull veure posades. La llegenda diu que quan la comtessa de Segòvia es posava aquestes arracades els homes queien als seus peus.

—De què va morir la comtessa?

—Va morir perquè un home li va jurar amor etern.

—Com?

—Quan s'estima no s'ha de prometre res.

—Quiè?

—Això. Que la promesa pesa massa sobre l'amor. Cap amor pot aguantar juraments ni promeses. L'amor és amor perquè estimes o perquè ho has promès? —El Nacho va continuar sense esperar resposta—: La comtessa es va casar amb un home bell i fort que li havia promès amor etern, però el jurament els va matar. Sospitava que ell anava amb d'altres i que a ella només l'estimava perquè l'hi havia promès. Tot i que no era veritat va morir de desamor. Li va explotar el cor. Jo no sabia que el cor pogués explotar, però sembla que pot passar, m'ho va dir la mestressa de l'antiquari... No te les pots treure. Són teves! Ara la comtessa ets tu.

La Nora havia començat a plorar. El Nacho la va abraçar i se li va menjar les llàgrimes. Nosaltres no ens prometrem amor etern. Mentrestant donava voltes amb el seu dit índex al palmell de la mà dreta d'ella. La Nora encara plorava més. No ploris, això de la comtessa de Segòvia és mentida. És només una llegenda urbana. La llegenda del cor que explota per desamor! La Nora sabia que no era mentida: els cors de les persones sí que exploten per desamor. El cor trencat existeix.

—Sé que em trucaràs. —Ella havia acceptat les arracades.

—No ho faré. I ell? —Molt poc del que la Nora fes o digués semblava afectar-lo.

—Qui?

—L'home bell que li havia jurat amor etern.

—Diuen que es va suïcidar saltant de l'aqüeducte.

Va tancar la porta amb força i va començar a caminar Balmes amunt. Aquella història d'amor que acabava d'es-

coltar li era massa familiar. Em trucaràs! Ella va fer que no amb el cap sense girar-se; les arracades daurades li brillaven entre la cabellera negra. No li trucaria. No el volia. No l'estimaria. Vint-i-quatre hores, va pensar ell. La incertesa l'excitava. Mentrestant la Nora caminava concentrada a comptar les passes que feia. No havia de mirar enrere. Vint-i-cinc, vint-i-sis, vint-i-set, què m'està passant? M'he enamorat alguna vegada? Trenta... Qui sóc? Trenta-dos, trenta-tres. Té una piga al costat del llavi. No em giraré. Qui no sap qui estima no sap qui és. Jo no sé res. Jo estimo el Robert. La veritat sempre. Regaré. Regar és com resar amb aigua. Regaré molt.